

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1154

27.04.2025 (136)

Хитлер във война : Какво се е случило в *действителност?*

от A.V. Schaerffenberg

Част 1

Предговор на издателя

"Хитлер по време на война: какво наистина се е случило?" е по същество разширено издание на *"Адолф Хитлер: Хитлер"* е публикуван през 2003 г.

Завладяващ, противоречив и дори дързък - това е най-доброто описание на този уникален ревизионистичен труд. Добавени са седемдесет оригинални илюстрации от Третия райх, които правят книгата още по-забавна.

Разбира се, учебниците по история се пишат от победителите. Колкото по-голяма и по-кървава е войната, толкова повече се демонизира победеният враг. Това е особено вярно, когато не липсват скелети в собствения гардероб.

Не е чудно, че за фюрера на националсоциалистическа Германия обикновено не се признава нищо положително. Споменава се ефрейторският му чин през Първата световна война, но се пренебрегва неговата отлична бойна служба. Пощенските му картички не са тайна, но малцина всъщност са

виждали зашеметяващите му картини.

Някога Дженгиз хан е бил възприеман по същия начин. Днес той е национален герой в Монголия, точно както Наполеон във Франция. С течение на вековете отношението се променя.

Като се замисля: Не живеем ли в нов век, а дори в ново хилядолетие?

Нима историята не ни показва, че днешното евангелие се превръща в утрешно суеверие, а днешната ерес - в утрешна истина?

Как човекът, *представен от враждебната пропаганда*, е могъл да постигне това, което е направил? Той се издигна на власт въпреки липсата на титла, ранг и пари, възстанови разрушената икономика и удържа половината свят в продължение на шест години! *Никой луд не би могъл да направи всичко това!*

Във всеки случай това крайно "политически некоректно" третиране на най-големия въоръжен конфликт в световната история със сигурност ще повдигне някои вежди. И да насърчи непредубедените читатели да се задълбочат сами в търсене на неувимото бижу, наречено истина!

Въведение:

Зли дела

Злите дела ще възкръснат, макар че цялата земя ги крие пред очите на хората."

Уилям Шекспир, *Хамлет*

Може би с изключение на Разпятieto, никое друго събитие в човешката история не е било обект на толкова много книги, игрални филми и телевизионни програми, колкото Втората световна война. Защо? Не минава и ден без публично напомняне за "Холокоста" и неговите исторически асоциации. Никой друг конфликт не се доближава до такова огромно внимание. Дали според еврейския писател марксист Студс Теркел това е била "добрата война" - черно-бяла, пресечена борба на Доброто срещу Злото? Или националсоциалистическият *гаулайтер* Юлиус Щрайхер правилно определя резултата от нея от гледна точка на следвоенния Нюрнбергски процес като "триумф на световното еврейство"? С какво може да се обясни огромният обем материали за Втората световна война, който е по-голям от този за почти всички други теми?

Може би защото това беше не толкова световна война, колкото световна *революция*. Точно както американската, френската и руската революция - всяка от тях с глобално въздействие - така и германската революция

преобрази света. Както я описва американският журналист Дъглас Бринкли като очевидец: "Никога досега в световната история не е имало нещо подобно на националсоциалистическата революция от 1933 г. - толкова свободно от външните прояви на други революции. Без кръвопролития, точна, категорична и бърза. Ако някога една революция е доказвала своята морална оправданост чрез справедливостта, с която е била проведена, то това е германската революция от 1933 г. под далновидното, енергично и успешно ръководство на народния канцлер Адолф Хитлер."

Вярно е, че борбата за власт е била сравнително безкръвна, въпреки политическите убийства на около 240 другари от НСДАП. На Третия райх бяха позволени само шест години нелек мир, преди военната му фаза да започне на 1 септември 1939 г. Всъщност революцията е започнала много преди това, когато през 1920 г. Адолф Хитлер за първи път публично обявява националсоциалистическата си програма. Това обявяване на практика беше обявяване на война на международното еврейство и всички негови произведения. Враговете, с които се сблъсква тогава като политически лидер, са същите, с които се сблъсква по-късно като военачалник.

Неговата "философия на живота", както той я описва, е ударила в самите основи на икономическото робство и расовата смърт, към които е било тласкано езическото човечество, закърмено от материализма и пропагандата. Оттук и световната реакция срещу него. Тя започна в Германия - политически (чрез установените партии), след това с физическо насилие (комунистически терор), последвано от юридически мерки (когато NSDAP беше забранена). След като тези мерки не успяха да предотвратят избирането на Хитлер на власт, реакцията ескалира в международен план до икономически санкции, медийна агитация и последния метод, до който тираните неизменно прибегват - военни действия.

Повече от шестдесет години след края на Втората световна война през 1945 г. почти всеки образец от този огромен корпус от литература за Втората световна война продължава да повтаря с догматична настойчивост, че Адолф Хитлер е подбудил военните действия, за да завладее света, чиито народи са искали да живеят само в мир. Единствената му цел след като се сдобива с властта, което става чрез тероризиране на канцлерството, е да предприеме военна агресия възможно най-скоро. Той издевателства над малки, беззащитни нации като Полша и Чехословакия, а след това побеждава Франция само защото отдавна се е подготвял за война, докато самите французи са твърде послушни, за да се борят много, въпреки че са герои на Съпротивата. Фюрерът скоро среща своя партньор в лицето на Уинстън Чърчил.

Разочарован от неспособността си да преодолее неукротимия дух на демокрацията във Великобритания, Хитлер глупаво създава втори фронт, като напада Русия. Отначало само с късмет, но при Сталинград германците са разгромени поради аматьорската намеса на Хитлер в професионалните стратегии на неговите генерали. Безумно, той обявява война на Съединените щати, чийто президент е работил толкова усилено за световния мир. Фантастичните грешки на фюрера неизбежно доведоха до инвазията в Нормандия, а близо година по-късно той призна вината си за войната, като се самоуби, вместо да се защитава в справедлив процес в Нюрнберг.

Хитлер е победен най-вече защото неговата антисемитска лудост принуждава най-добрите германски учени, повечето от които са евреи, да емигрират на Запад, където те с неохота разработват атомната бомба за САЩ. Освен това опитът му да унищожи безобидните европейски евреи, които той използва като невинни козове на изкупителната жертва за заслужените злини на Германия, отклонява жизненоважни материали и жива сила от войната, което гарантира поражението. Ако германците бяха победили, всички останали на Земята щяха да бъдат поробени или убити.

Продължават да се издават хиляди книги, телевизионни предавания и филми, които повтарят тази унифицирана версия за Втората световна война. Всички военни успехи на Съюзниците неизменно се представят като "героични победи", докато всеки германски успех се осъжда като "зверство" в тези едностранчиви истории. Ситуацията е описана накратко от писателя Джон Антъни Уест, автор на научнопопулярни книги. "Тъй като историята на почти всичко се пише от победителите - пише той, - неизменно е трудно да се прецени, да се прецени, понякога дори да се разбере, че е имало битка или че такава е в ход. Победителите са свободни да изопачават, преиначават или игнорират всичко, което не подкрепя тяхната "официална" версия, и го правят. Именно тази версия се разпространява в училищата и чрез водещите медии. В резултат на това обществеността получава и обикновено приема за чиста монета това, на което е била научена.

Уест, който не е приятел на националсоциализма, все пак е напипал проблема: общоприетата история на Втората световна война е "история на победителя". Съюзническата или по-точно *еврейската* версия на този конфликт, който преобрази света, доминира във всички информационни канали след 1945 г. В този смисъл целта на тази книга е да представи другата страна на историята, която на никого не е позволено да научи. Това е "Новите дрехи на императора" на нашето време. Споменаването на истината за Хитлер е върхът на политическата некоректност и ще ви вкара зад решетките

в много уж цивилизовани държави. През 2005 г. британският историк Дейвид Ървинг започна да излежава тринадесетгодишна присъда в Австрия "за отричане на Холокоста" - една от няколкото подобни жертви, цитирани в глава 17.

В Съединените щати авторите, които се опитват дори да опишат безпристрастно националсоциализма, никога няма да видят своите произведения публикувани от водещи издателства. Пример за това е затвореният Ървинг, споменат по-горе. Преди да бъде вкаран в затвора по обвинение в разобличаване, книгата му за д-р Йозеф Гьобелс, една от водещите личности на Третия райх, е приета за издаване от голяма нийоркска фирма, St. Martin's, през 1995 г. Буквално в момента, в който страниците на книгата излизат от печатната машина, компанията е подложена на публичен и успешен натиск от страна на еврейски групи, по-специално от Лигата за борба с поругаването на Б'най Б'рит, да спре издаването на книгата на г-н Ървинг. Причината за това е, че той предлага доказателства, които поставят под съмнение предполагаемото изстребление на шест милиона евреи от националсоциалистите по време на Втората световна война.

В края на 80-те години на XX век цял склад, в който се съхраняват екземпляри от *"Митът за XX век"*, книга на Алфред Розенберг, философ на националсоциализма, е изгорен от членове на Лигата за защита на евреите, които по-късно публично се хвалят с този палеж. Затова не е чудно, че повечето хора гледат на Втората световна война едностранчиво и антихитлеристки. Не само че не им се позволява да научат националсоциалистическата версия, но и постоянно им се представят прозрачно враждебни, емоционално обработени, исторически неверни филми като *"Списъкът на Шиндлер"* и *"Спасяването на редник Райън"*, създадени от предимно еврейски продуценти (напр. Стивън Спилбърг). По самата си същност тези пропагандисти са очевидно неспособни да предложат непредубедени възгледи за войната или за нещо друго, което засяга еврейските интереси. "Адът на Хитлер", популярен двутомен л.п., издаден в края на 50-те години на XX в. и все още достъпен при написването на този текст на аудиокасети, съдържа оригинални записи на националсоциалистическа музика и речи, преплетени с разказвач на английски език, който казва на слушателите си: "Ако Хитлер беше натиснал късмета си в малко по-различна посока, той можеше да спечели, а вие и аз, и всичките ни семейства, тогава щяхме да умрем ужасно". Същият запис включва откъси от обръщение на фюрера, в което той казва: "Ако слабите и плахи хора не искат да имат нищо общо с нашето Движение, винаги можем

да разчитаме на младежта да застане на наша страна." Но изказването му на немски език е оставено без превод, докато американският разказвач казва за тази реплика от речта на Хитлер: "Той крещи за кръв!"

В друг подобен рекламен запис ("Sounds of the Third Reich"), масово произвеждан за обществено ползване, реплика на националсоциалистическия лидер на работниците д-р Роберт Лей е преведена така: "Евреите са Божието отмъщение за света!" Всъщност д-р Лей казва: "Богът на евреите е богът на отмъщението" - особено подходяща забележка с оглед на разглежданата тук тема.

Такива явни и умишлени изопачавания доминират във всички източници на обществена информация за Втората световна война от 1945 г. насам. Всеки, който се опитва да посочи тези лъжи, просто не може да бъде чул или е отхвърлен като "отрицател на Холокоста". Всички телевизионни мрежи и големи издателства са завинаги затворени за критици на политически коректните версии за миналото, особено за всичко, свързано с Хитлер. На никого не се позволява да научи каквото и да било, свързано с националсоциализма, ако преди това не е преминало през филтъра на предубедената враждебност, датираща от началото на XX век.

В продължение на повече от две десетилетия актьорът Ерих фон Щрохайм драматично се превъплъщава в стереотипния немски милитарист с монокъл и дуелски белег в десетки американски игрални филми. Холивудските рекламисти го наричат по истински оруелски начин "човекът, когото обичате да мразите". Фон Щрохайм неизменно изобразяваше първо пруските, а след това нацистките офицери като сковано арогантни, жестоки и коварни за поколения американци, чиито мозъци бяха промити, за да приемат подлите му характеристики като автентични образи. Почти никой от зрителите му не осъзнава, че "фон Щрохайм" всъщност е вписан в *Енциклопедия Юдаика* от 1967 г. като евреин, а "фон" е част от фалшив сценичен псевдоним. Евреинът Ото Премингер продължава традицията на фон Щрохайм през 50-те и 60-те години, затвърждавайки стереотипа за садистичното нацистко чудовище, достойно единствено за смърт. Самият Хитлер най-често е пресъздаван от друг еврейски актьор - Лутер Адлер.

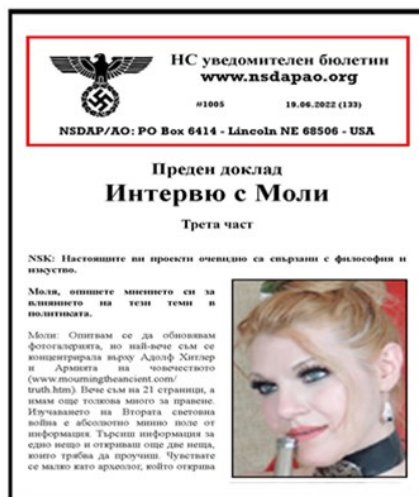
Накратко казано, след Първата световна война евреите завземат почти неограничена власт над Германия, която е съсипана от поражението. През 1933 г. Хитлер ги изхвърли. Опасявайки се, че и други народи могат да последват примера му, изгонените евреи го изобразиха като най-голямото зло, заслужаващо унищожение. В резултат на това повечето хора имат напълно изкривена представа за Втората световна война като цяло и за националсоциализма в частност. И това е така, защото виновниците за този

изкуствен образ са силно инвестирали - политически и финансово - в неговото всеобщо приемане. Разбира се, животът им и светът, който са измислили, зависят абсолютно от тази взаимно приета фикция.

С други думи, ако приетата от тях версия за войната е невярна, то цялата рамка на нашата цивилизация, развила се след 1945 г., е изградена върху лъжа. Разкриването ѝ подкопава основите на съвременното общество. Популярното, насилствено отхвърляне на всички политически и информационни авторитети, които просперират благодарение на лъжите си за националсоциализма, е неизбежна последица. Какво ще се случи, когато поколенията езичници по нашата планета, които са били възпитани да съчувстват на евреите като на големите жертви на Втората световна война, най-накрая признаят, че вместо това те са били нейни подбудители и са извършили най-тежките зверства? Как ще реагират тези пробудени езичници, след като успеят да проследят ескалацията на последиците от злото от онзи конфликт до тяхното време? Едно всеобщо пробуждане за еврейското господство във всички сфери на властта може да се превърне във *fuor Caucasoidus*, чието въздействие върху днешната цивилизация ще бъде не по-малко опустошително от германските нашествия, унищожили дегенериралата Римска империя преди петнадесет века.

Макар че тази кратка история е едва ли не повече от преглед на европейския театър на Втората световна война, тя се нарежда сред първите по рода си. Появата ѝ след десетилетия на безмилостна враждебност към националсоциалистическите възгледи и тяхното грубо потискане сама по себе си е свидетелство за тяхната вродена и силна валидност. В последното си писмо до сина си Харалд д-р Йозеф Гьобелс пише от пламтящите руини на Берлин: "Един ден лъжите ще рухнат от само себе си и истината отново ще възтържествува. Това ще бъде моментът, в който ще се извисяваме над всички, чисти и безупречни, каквито винаги сме се стремели да бъдем и за каквито сме се смятали" (28 април 1945 г.).

Целта е да се противопоставим поне на някои от най-ярките фалшификации, които все още се приемат като неоспорими факти. Официалната история на Втората световна война е написана от тези, които обесиха истинските ѝ герои в Нюрнберг. *Хитлер по време на война* представя тяхната гледна точка към конфликта. И се опитва да се противопостави на някои от най-лошите неверни твърдения за Хитлер, които широката общественост поглъща като историческа светиня.

**NSDAP/АО е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!**

Печатни и онлайн периодични издания на много езици

Стотици книги на много езици

Стотици уеб-сайтове на много езици

